

NOVINE SLOVENSKE KRAJINE

Širitelom Novin na znanje.

Širitelom Novin se da sledeče na znanje:

1. Septembra 11. majo sv. mešo s skupnim svetim obhajilom. Ta sveta meša je ob pol šestih v Črensovcih za žive i širitelje pa dopisnike Novin. Vsi širitelje se oprosijo, da sveto spoved že naprej doma opravijo, i da sveto prečiščavanje darujejo za Novine, ka do te vsikdar pune Kristušovoga duha i ka do močno razširjene v Slov. krajini.

2. Širitelje morajo najkesej do 4. septembra javiti na uredništvo v Črensovcu, kelko jih pride za 25 letnico Novin v Črensovcu na proslavo 11. septembra. Brez prijave se je nemogoče poskrbeti za hrano i stanovanje.

3. Vsi širitelje, bližnji tudi, zvün onih, ki iz Črensovec dobivajo Novine, morajo priti že v soboto, 10. septembra v Črensovcu, ar majo drugi den rano božo službo z svetim skupnim obhajilom. Ki majo bicikline, naj s temi pridejo, ki do se pa po železnici vozili ali peški romali, naj so ob petih v Soboti, ka njim

te pošlemo priliko, da se prielajo. Ob šestih bo najmre skupni sprejem širitelov v Črensovcih. Najprvo idejo v cerkev, potem pa na mesto stanovanja. Ostalo zvejo pri prihodi. Bližnjih far širitelje, ki pridejo peški, ali z potači, naj so točno ob pol šestih v Črensovcih pri velikom mosti, ki vodi v Črensovcu, tü bo vseh širitelov sprejem ob šestih večer.

4. Nieden širiteo nesme naročnine sebov nositi, ar ne bo časa za te sprejem. Vsaki naj naročnino že naprej pošle po položnici.

5. Pismo javite z vseh far kak najprle imenoma, što pride izmed širitelov i teh pomočnikov v Črensovcu 10. septembra; samo tistim ne trbe javiti pismo, ki v Črensovcih dobivajo Novine. Ti se pa morajo osebno prijaviti na uredništvi Novin.

Prosimo vas, da se teh predpisov točno držite.

Uredništvo i uprava
NOVIN.

Biciklistom.

Bicikliste iz oba našiva sreza oprosimo, da so septembra 11. točno ob sedmih že v Črensovcih. Oblačili se bodo po navadi kak zmorojo, samo potači si morejo lepo preplesti, na šte-

rom naj plapola mala državna zastavica: modra-bela-rdeča, na prsaj pa naj nosijo pšenično vlat z državnim trakom. K pšeničnoj vlati naj še pridenejo kakšo rožico, korinico.

Ka bomo iskali 11. sept. v Črensovcih.

Idemo k zahvalnoj božoj službi. Zahvalimo se, da nam je dober Bog dao krščanski list Novine, štere so nam krepile vero v Boga, štere so se borile za pravice naše mile matere reči; štere so se borile za naše narodne pravice i nam pripravale pot v narodno državo; štere so nam pomagale priti do krüha potom agrarne reforme; štere so nam bile doma i v tujini vsestranski pomočnik; štere z 20-letnicov slobodne Slov. krajine slavijo 25 letnico obstoja. Sv. Oča, Kristušov namestnik, trdijo, da krščanske novine vršijo apoštolsko delo. Vsi zato, ki pomagajo vrejüvati i širiti naše krščanske Novine, apoštolsko delo zvršavlejo. Povejmo to vsakomi v obraz. Cerkvene oblasti za vrejü-

vanje krščanskih listov po vsem sveti postavljajo duhovnike v zmošnjavaj denešnjega časa, ar samo tej poznajo globočine verskih istin i samo ti so je mogoči krepko zagovoriti. Teška je uredniška služba, a neizmernoga haska za duše! Jezeri se rešijo zablod na poti zveličanja po dobrom krščanskem časopisi. Zato pa bomo zahvalni dobromi Bogi, da nam je dao tak dobroga, varnoga, vernoga vodnika v zburkanom časi zadnjih 25 let v Novinaj. Javna je bila borba Novin za pravico, za našo večno i časno, vremenitno srečo, za naš narodni obstoj, za našo slobodščino, javna naj bo zato naša zahvala za apoštolsko i narodno delo Novin i postanimo apoštolje naših krščanskih Novin.

Izseljencom!

Pri g. Camplini se javite Jean Camplin XI. Bl. Voltaire 57/IV, Paris, ki namenite priti na proslavo 11. sept. domo. Pride vas naj kem več. Dobite v državi polovično vožnjo, v Franciji pa tudi tem vekši popüst, kem več vas bo, posebno, če vas bo za en vagon. Pridite, v sprevedi dobite posebno skupino. Pozvani ste tudi, da na javnom spravišči eden izpove pozdrav tujine svojoj domovini.

Delavci v Nemčiji! Ki morete, pridite tudi vi, doma mate polovično vožnjo, v Nemčiji pa se obrnite na Putnika v Marlbüri, pri kolodvoru. Tüodnet dobite pojasnila, kelko popüsta te meli v Nemčiji. Za 25 letnico vašega lista i za 20 letnico vaše slobodščine žrtvüjte, ka morete. Izseljenci, edna sv. meša bo 11. sept. za vas v Črensovcih.

Što dela proti našoj proslavi?

1. Ki je ne krščanskoga duha. Pa takših mi niti neščemo viditi na zahvalnoj proslavi, kde se bo glaso boži navuk, gde bo skupno sveto obhajilo, gde bo dosta svetih meš. Ki ne verje i lübi Boga, naj li ostane 11. septembra doma.

2. Ki je pun gizde. Gizda visoko nosi glavo i do poniznih Črensovec ne more svoje glave skloniti. A Bog je pa samo tam, gde je poniznost i nikdar tam, gde je gizda. Sam je to pove-

dao. Gizdavci nemajo mesta na poniznoj proslavi Novin, štere so z poniznostjov izovjüvale našo slobodščino.

3. Ki ne lübijö našega naroda. Ka bi takši iskali 11. sept. v Črensovcih, šterim je Slov. krajina samo te dobra, če njim žep puni, če njim čast nosi, ovak pa znajo samo špotice davati našemi kraji i našemi lüdstvi. Naš osvete, je osvete lübezni, ki nas ne lübi, nema mesta med nami.

Število francoskih kmetov vsikdar menše.

V Franciji se stalno menša število rojstev. To pripisüjejo slabomi stanji polodelavstva, ka povzročä selitev kmetov v mesta i industrijska področja. Od 1892

do 1929. l. je število kmetov spadnolo za celih 30%. Od 1936 se je stanje še poslabšalo zavolo uvedbe 40 vörnoga delavnoga tjedna.

Skupno potüvanje v Jugoslavijo.

Idemo iz Pariza, gare de l'Est 8. septembra zajtra ob tri frtale na devet: drugo zajtro ob tri frtale na devet smo v Ljubljani, ob 8 vöri večer pa v Soboti. Če se jih priglasí najmenje deset, potem košta vožnja od Pariza do Pragerskoga tá pa nazaj 755 frankov. Zadnje prijave moram meti v rokah 29. avgusta; šteri se sledkar priglasijo, ne pridejo več v račun.

Ravnotak moram do tistih mao meti v rokah 755 Fr. za vozno karto, ki jo moram naprej plačati. Istočasno mi tüdi pošlite potne liste, da jih na Poslanstvi dam podugšati in vizirati, če sami toga ne včinite.

Prosíte Vaše patrone, da Vam uredijo certifi-cat de congé, ki ga mora odobriti Office départemental du placement; in lettre de rappel, ki ga odobri ministrstvo dela v Parizi.

Povrnemo se nazaj v Pariz 28. septembra. — Lejko se nam pridružijo tüdi tisti, ki za stalno idejo domou; za te košta vožnja do Pragerskoga (ne do Jesenic, odnosno do Rakeka!) 463 Fr.

Potüvanje vodi podpisani Ivan Camplin, Paris XI. Bd. Voltaire 57.

Narodni voditeo Slovakov prelat Andrej Hlinka — mrtev.

17. avgusta je mro, kak smo že kratko poročal, msgr. Andrej Hlinka, župnik ružemberški, največši voditeo svojega slovaškoga naroda i borec za njegove pravice. Vse njegovo delo je izviralo z njegove, iz verskih globočin prihajajoče lübezni do naroda. Kda je zapüsto to skuzno dolino, so po vsöj Slovaškoj zavzonili zvonovje.

Prelat Andrej Hlinka je bio sin siromaških roditelov v vesi Černovi blüzi Ružemberoka. Ar je bio izredno nadarjeni, so ga poslali v šole. Med šolanjom je dosta trpo zavolo siromaštva. Za mešnika je bio posvečeni l. 1889. Mladi duhovnik, ki je že kak dijak ustanovo društvo, ki je delovalo za osloboditev slovaškoga naroda od Madžarov, je zdaj ustanavljao slovaška društva, predavao, zbiral i podpis- rao svoj narod. Vstopo je v tistokratno madžarsko lüdsko stranko, ki je vzela v svoj program tüdi zaščito narodnih menjšin. Osnovao je tüdi slovaško časopisje. Jako ga je zadela kaštiga njegovoga škofa, ki ga je odstavo i njemi prepovedao mešüvati i to brez vsake preiskave. Škof je to delao pod pritiskom oblasti. Madžarske oblasti so Hlinko kak upornika zaprle. Po trej letaj je bio püščeni iz voze i dobo po zapovedi iz Rima nazaj svojo duhovniško čast. V vozi je prestavo sy. pismo na slovaški jezik.

Slovaško pitanje je spravo pred svet dogodek, ki je zah-tevao 14 človečih žrtev. Škof

najmre ne dao dovoljenja, da bi Hlinka na želo lüdstva blagoslovo malo cerkvico v svojoj rojstnoj vesi, štero je postavio z dari, štere njemi je dalo lüdstvo. Lüdje so se vznemirili, orožniki so strelali i pri tom je zgübilö 14 lüdi življenje, 92 jih je bilo ranjenih. Po tom dogodki je svet zvedo za Slovake i angleški pisateo Seaton Watson je napisao knigo „Narodnostna pitanja na Madžarskom“.

1918. l. je Hlinka pozvao slovaški narod, naj bo pripravljeni, na to pa odišeo na mirovno konferenco v Paris. Tü je zah-tevao, da Slovaki stopijo na podlagi pittsburske pogodbe, sklenjene 30. maja 1918, kak posebna narodnost v novo češko-slovaško državo. Nekaj časa je njegova stranka sodelüvala z vladov, nato je prišla v opozicijo. V zadnjil letaj je praška vlada probala, da bi slovaško lüdsko stranko pritegnola k sodelüvanji, vendar do sporazuma ne prišlo.

Letos v marci je Hlinka zbetežao. Vendar ne opüsto svojega dela. Dao je prenesti iz Amerike pittsbursko pogodbo v znamenje pravic naroda. Neštérni so ga ogrizavali, da je proti češkoslovaškoj državi. S svojim delovanjom je dokazao nasprotno, da žele samo to, naj njegov narod žive kak ednakopraven v velikoj skupnoj domovini. Brez njega bi dnes samostojnih Slovakov ne bilo, to dokazüje zgodovina zadnjih 40 let. Zato bo ostao prelat Hlinka v zgodovini malih narodov kak posvet, ki nikdar ne vgasne.

Deca v službi marksistične propagande.

V Rdečoj Španiji izkoriščajo šče deco za komunistično propagando. Deco vzemejo staršom i je pošilajo v tüje države, da tam vzbüjajo vsmilenje i pobirajo prispevke, za štere küpüjejo potem municijo i orožje. Kama pa ne pošilajo dece, pa pošilajo lepo naslikane knige. Slike predstavljajo najbolša dečja vzgojevališča, štera so, kak trdijo Rdeči,

ustanovili oni. Istina pa je ta, da so tej zavodi obstojali že pred državlanskov bojnov, ustanovili so je duhovniki i so nosili ime Bogorodice, bolševiki so samo imena spremenili. Rdeči nadalüjejo tüdi s pošilanjem dece v Sovjetsko Unijo, da tam postanejo sposobni za sredstvo propagande v rokaj bolševikov.

Prostovolno delo na Danskom.

Na Danskom majo že od 1933. leta posebna taborišča, v štera sprejemajo dečke za prostovolno delo. Vstop v te tabore majo dečki od 17. do 23. leta, ki so sinovi siromaških roditelov. Dobijo poleg hrane, stanovanja i obleke šče mesečno plačo 30-45 danskih koron. Tej delavci se bavijo z izboljšanjem zemle i graditvijov nasipov, ki branijo zemlišče pred nastopom vode iz morja. Delajo po 40 vör na tjedna.

V Moskvi so zaprli zadnje cerkve.

Nova verska preganjanja v Moskvi so zaprla zadnje cerkve, v šterih so se verniki zbirali k tihoj pobožnosti, čeravno neso meli več duhovnikov. Te dni so zaprli nemško luteransko cerkev. Malo pred tem je zadela ista usoda polsko katoličansko cerkev. Pravoslavne cerkve so ravnotak vse postale žrtve toga preganjanja.

Vredništvo v Lendavi hš. 67, uprava v Črensovcih, Slov. Krajina.
Letna naročnina v državi 30 Din., mesečno 2:50 Din., v inozemstvi 72 Din., mesečno 6 Din. z M. Listom letno 100 Din. Na skupni naslov pri širitelaj v državi je letna naročnina 24 Din., mesečna 2 Din. — Plačati se mora naprej. Štev. položnice 11806. Rokopisi se ne vračajo. — Cena oglasov: Cela stran 800 Din., pol stran 400 Din. i tak niže. Poslano i med tekstem vsaka reč 2 D., mali oglasi dö 10 reči 5 Din., viševsaka reč 1:50 Din.

Nedela po Risalaj dvanajseta.

Evangelij (Luka 10). Tisti čas pravo je Jezus Vučenikom svojim: Blažene oči, štere vidijo, ka vi vidite. Ar velim vam: ka so vnogi Prorocke, i Kralovje želeli viditi, štera vi vidite i ne so vidili, i čuti, štera vi čujete, i ne so čuli. I ovo niki v pravdi vučeni je gori stano sklišavajoči njega, i govoreči: Mešter, ka čineči z žitkom vekičnim bodem lađao? On je pa velo njemi: vu pravdi ka je pisano? kakda šteš? i on odgovoreči je pravo: Lübi Gospodnoga Boga tvojeja z celoga srca tvojeja, i z cele duše tvoje, i z cele moči tvoje, i z cele pameti tvoje; i bližnjega tvojeja, liki samoga tebe. I veli njemi: prav si odgovoro; to včini i živo bodeš. On je pa šteo spravičati sebe i pravo je Jezus, a što je moj bližnji? Odgovoreči pa Jezus velo je: Niki človek je doli šo od Jeruzalema vu Jeriko, i spadno je med razbojniko, ki so ga i slekli i ranjenoga na po živoga ostavivši, ošli so. Prigodilo se je pa, da bi neki duhovnik doli šo po onoj poti i videvši njega, mimo je šo. Prispodobnim talom i Levita, da bi bio poleg mesta, ino bi ga vido, mimo je ošlo. Niki pa Samaritanu po poti idoč, prišao je do njega, i videvši ga, geno se je na smilenost. I pristopivši zavezao je rane njegove, i vlejao je v nje oli i vino; i položivši njega na svoje živinče, pelao ga je vu oštarijo, i skrb je na njega neso. I na drugi den je vžvezo dva soda, i dao je oštariši i pravo je: skrb mej na njega, i kajkoli ober toga potrošiš, jas, gda se povrnem, nazaj ti dam. Šteri med etimi trejmi se vidi tebi bližnji biti onoga, ki je spadno med razbojniko? on je pa pravo: ki je miloščo ž njim včino. I veli njemi Jezus, idi, i ti včini prispodobnim talom.

Što bi Boga častio samo po zvunešnjom, što bi mislo, da je dober krščenik, če goji samo zvunešnje pobožnost, notrašnje pa zanemarija, za lepe jakosti pa ne skrbi, takši človek je v velikoj zmoti. Zvunešnjost mora biti samo pomoček notrašnjosti. „Kralstvo bože je notri v vas,“ je pravo Jezus. Če ga notri ne, ga nindri. Srce mora biti Bogi posvečeno, srce z lepimi jakostmi okinčano. Kralica vseh jakosti pa je je lübezen. Lübezen do Boga i do bližnjega je merilo naše lübezni do Boga. Koliko lübito bližnjega, toliko lübito Boga. Če ščeš znati, koliko lübiš Boga, pitaj se, koliko lübiš bližnjega. Lübezen pa, če je zaistino v srci, se razodeva v dejanji. Dejanska lübezen do bližnjega je pravi pečat krščanstva.

Nažalost je vnogo krščenikov, ki mislijo, da so dobri krščeniki, ar vse zvunešnje dužnosti krščenika verno opravljajo. Pri tom si nekaj domišljajo, a duh krščanstva jim fali, lübezen jim fali, pa je zato njihovo krščanstvo plitvo.

V tom so grešili tudi Židovje, posebno farizeji. Zvunešnje predpise svoje vere so spunjali do pikice i prek mere, v srci pa so gojili gizdo, domišlavost, sebičnost, zmetavanje bližnjega, mržnjo i sovraštvo. V Pilatovo hišo si neso vüpal stopti (on je bio pogan), da se nebi onečistili, Jezusa vmoriti se pa neso bojali. Toj farizejskoj pobožnosti je spodobna pobožnost tistih, ki ne poznajo lübezni.

Tem i takšim je Jezus povedao zgodbo od smilenoga Samaritana. Duhovnik i levit židovski sta vidila nesrečnoga ranjenca na cesti, — pa sta lepo mimo šla. Grda nesmilnost! Te siromaček tam leži, ranjeni, napol mrtev. Če nema človek kamna v srci, se njemu mora smiliti. Ali samo srčno smilenje tudi ne zadosti. Pomagati trbe siromaki. Brezi človeče pomoči bo fertig. Što se ga ne bi smilo? Teva dva trdosrčneža pa ideta lepo mimo, rekši, samo da sam jaz zdrav! Samo da jaz mam zdravo kožo! Te nevolaj naj si pomaga, kak si more. Ali pa naj crkne! — Pa ta dva sta bila domačina, rojaka nesrečnoga ranjenca.

Samaritan je bio iz Samarije tühinec. Židovje i Samarijanci so se med sebov sovražili. A Samaritan ne pita, što, odkod je te, ki tū v bolečinah leži:

Naša proslava Marije Vnebovzete, patrone Francije.

Leta 1922. marca 2. je bila proglašena Marija Vnebovzeta za glavno zaščitnico Francije. Pri spomini na to mi miseo vsikdar vujde na simbol žene sejavke na francoskih poštah znamkah, in na ženo z oljkov v roki. Mogoče je pa ne brez pravilne zveze...

Na te svetek smo se posebi pripravljali, tudi zato, ka je na te den bio zaključek izrednoga svetoga leta za Francijo kak spomin na to, da jih je pred 300 leti njih krao Ludvik XIII. slovesno izročil Mariji.

Pri velkoj meši, ki sem jo začno ob pol 11 vüri, nas je bilo prec, prek 100 izseljencov. Tudi dve č. slovenskivi sestri iz Meudona sta bili z nami. Spevali smo zveškega naše lepe Marijine pesmi. Po meši sem na predganci začno: V znanom dnevniku La Croix je pred kratkim bila objavljena lepa romunska legenda... Zato je Bog Marijo že s telom v nebo vzeo, da bi pri Njem še posebi prosila za odpuščenje naših grehov. — Hieronim se razjoče, gda ga bože Dete prosi, naj njemi za god daruje grehe... Tudi vi ste se jih spovedali, ništerni po več letaj; sem vesel, nej zato, ka ste več let nej bili pri spovedi, liki, da ste bar zdaj prišli, v časi posebnih milosti svetoga leta. Marija zagvüšno za nas zdaj tudi posebi prosi... Bar nekaj časa jo tudi mi s premislekom prosimo, da vredni postanemo obečanja Kristušovoga, da v diko goristanenja pripelani bodemo...

Trije dugi stoli v ogradi bližnje oštarije so nam nej zadostivali. Ništerni so od kaj daleč prišli. Vreme je bilo ugodno: nej vroče, nej mrzlo.

Po obedu smo pa meli prireditv v gledališkoj dvorani poleg cerkve. Najbole vidna na odri je bila velika državna zastava, sezna jugoslovenska. Poleg vrloga francuskoga gospoda plebanoša je prišlo na prireditv celo nekaj drugih Francuzov.

V začetki sem razložo spored: Deklamacije: Slovenska krajina, mili moj dom; Prazne gredice (Srčen); Tujina (Camplin); Nova ločitev; Kam pa vodi bela cesta; Večerni zvon. Nato dve burki: Dijak na poti v paradiz in Čeber. — Lejko odkrito pove-mo, da je vse jako dobro izpadlo.

Med odmorom jim je še čg. Orešnik polagao na srce lepe misli o vstajenji Francije po Mariji, v slovenščini i francoščini.

Pri večernici pred izpostavljenim Najsvetejšim smo še lepše spevali kak zajtra pri meši. Po Marijinih litanijah smo molili: za cerkveno edinstvo, prošnja do Brez madežne, za zedinjenje vzhodnih kristjanov s katoliškov Cerkvijov, za spreobrnitev nevernikov (mislili smo posebno na naše!); za mir; za vmirajoče i za duše v čistilišči (v purgatoriumi). Ništerne so že kolena bolela od dugoga klečanja; pač malo pokore v toj maloj vüri molbe...

Po večernici še veliko fotografiranje, še malo spovedavanja i le prehitro je prišao čas ločitve. Camplin.

maj rojak, ali meni tühinec. Gda ga zagleda, se njemu v srce zasmi. Zato je včino vse, ka je samo mogeo, da je nevolnomi pomogeo na noge i k zdravji. To je bilo lepo delo smilenja, lübezni do bližnjega.

To je pravo krščanstvo! Lübezen do bližnjega, do trpečega, je najlepši cvet krščanske vere.

Bodimo tudi mi smileni Samaritani. Čeravno nemremo sami sebe i svojega imanja popunoma žrtvovati za rešitev drugih, včino koliko moremo. Vsaki naj išče priliko, gda i gde bi mogeo komi kaj dobroga včiniti.

Slovenski krščanski delavec.

Zavarüvanje delavcov.

Po zakoni o zaštiti delavcov, kak smo ga dozđaj razlagali v Novinaj, mora biti vsakši dalavec prisilno zavarüvan za beteg, nesrečo, starost, onemoglost i smrt. To prisilno zavarüvanje je za delavca jako velkoga pomena i njemi v največšo pomoč, čeravno bi si delavec želo ešče vekše pomoči od toga prisilnoga zavarüvanja. Zato bomo v naslednjem obravnavali v Novinaj delavsko zavarüvanje i ga razlagali, ka tak vsakšemi našemi delavci, šteri čte Novine, pomoremo, ka si zna poskrbeti vse pravice prisilnoga delavsko-ga zavarüvanja.

Zavarüvanje za bolezen, nesrečo, starost, onemoglost i smrt je prisilno za vsakšega delavca v Jugoslaviji. Zavarüvan mora biti vsakši delavec, šteri v našoj državi pri kom kakšče dela (s telom eli z glavov) i si s tem delom količkaj slüži. Tomi zavarüvanji pravijo tudi Bolniška blagajna.

Ne so pa zavarvani polodelski delavci i delavci pri malih hišnih delih. Dela se pa tudi na to, ka bi bili polodelski delavci, ki delajo na veleposetvih, ravno tak deležni prisilnoga zavarüvanja, kak ovi drugi delavci.

Tak so prisilno zavarüvani: vsi obrtni delavci (vajenci i pomočniki), največ pa delavci v fabrikaj i drugi obrataj.

Zavarüvani so pa ne samo delavci sami, liki tudi njihovi svojci, če živejo od delavca. Tak delavčova žena i deca, pa tudi starši, če živejo od zaslužka svojega sina.

Delodajalec (na priliko majster) je dužen vsakšega svojega delavca prijaviti za zavarüvanje najkasnej v 8 dnevaj po nastopi slüžbe eli dela. Če bi te rok za-

müdo, pa bi delavec v tom časi zbolio, je dužen delodajalec nositi vse stroške za bolezen za 10 tednov.

Tak vidimo, ka delavec ne dužen sam skrbeti, ka bi bio prijavljen za zavarüvanje. To je dužnost delodajalca. Liki prav je i za delavca koristno, če tudi sam gleda na to, ka je zavarüvan (prijavljen). To pa zato, ka se lahko zgodi, ka nenadoma zbeteža i potrebüje hitre pomoči zdravnikov. Ravno tak penezne podpore. Če je pa delavec ne prijavljen, mora Urad za zavarüvanje delavcov ešče komaj ugovlati, kak je bilo, zakaj ne bio prijavljen i tak se zgübi čas prle kak dobi delavec kakšo podporo.

Zato pa, če si že 8 dni v deli, pa te ešče nišče nej pozvao, ka bi podpisao prijavnico za zavarüvanje (delodajalec nemre delavca prijaviti brez podpisa delavčovoga), stopi k delodajalcu i ga oprosi, če bi te prijavo za zavarüvanje. Če pa si organiziran, pa to povej svojoj organizaciji. Dobra organizacija bo to včino la mesto tebe. Takša dobra organizacija, štera te bo tudi v takših primeraj ščitila, je Zveza združenih delavcov, štero smo že omenjali v Novinaj i štera ma že svoje organizacije tudi v Slov. krajini v Soboti.

Za to zavarüvanje je pa potrebno nekaj plačüvati. Nekaj plača podjetnik, nekaj pa slobodno odtrga podjetnik delavci od plače. Kelko slobodno odtegne, je odvisno od plače. Tisti delavci, šteri majo vekšo plačo, več plačüjejo, šteri pa menjšo, pa menje. Kakpa, šteri več plačüjejo, dobijo v bolezn eli nesreči eli onemoglosti tudi več podpore.

DELAJSKE NOVICE.

Nove organizacije ZZZ (Zveze združenih delavcov) so se minoli teden ustanovile v Naklom pri Kranji i v Vidmi ob Savi. ZZZ je prava krščanska delavska organizacija i jo tudi našim delavcom priporočamo, ka si jo ustanovijo tam, gde je ešče neso.

Proti jugoslovanskoj strokovnoj zvezi (JSZ), ki je bila do zadnjega časa slovenska katoliška delavska organizacija, je pisao katoliški dnevnik Slovenec. Pravi, ka krščanski socialisti (tak se imenujejo člani te organizacije) ne delajo drugo, kak samo to, ka napadajo politiko slovenskoga naroda, štero

vodi naš voditeo dr. Korošec. List Slovenski delavec pa pravi, ka se krščanski socialisti ne ločijo od nas samo v tom, liki najbole po tom, ka so zajšli na socijalistična pota.

Jugoslovansko delavstvo zapüšča marksiste (socijaliste). Opet mam nove dokaze, kak sprevidevajo pravi delavci, ka je socijalizem nezmožen, ka bi istinsko pomagao delavstvu. V fabriki industrije svile v Varaždini so trije obratni zavüpniki dali pismeno izjavo, ka izstopajo iz socijalistične delavske organizacije i prestopajo v Jugoras.

Sveti Ivan, more tvoj god biti na Marijin svetek?

(Svojemu škofu, dr. Ivanu Tomažiču za god, Ivan Camplin, izselj. duhovnik)

Gledam te od najranejši mladosti v puščavi, gledam tvojo tak preprosto in spokorno hrano: kobilice i divji med... Kobilica, to je tvoja verna slika: tak ogromni skoki; od materinega telesa v puščavo, od tam na tak nenavadno prižnico pokore ob mnogih vodah, na to v samotno ječo in verige, končno tvoja mrtva glava pretresljivo pridiga osuplim gostom...

Gledam tvojo obleko, velblodjo dlako i usnjeni pas. „Dovolj, za hip te gledam kot ogromnega velbloda,“ ladjo puščave, in ob njej številne vode, ljudske množice.

Poslušam te; to ni prijetno brenčanje čebele, niti ostrjšje, čmrljevo, to je levji krik:

„Pripravite pot Gospodu! Obrodite vreden sad pokore; sekira je nastavljena na korenine, in velnico ima v rokah! Nerodovito drevje in pleve bo vrgel v neugasljivi ogenj —

iz kamnov si lahko otroke vzbudi — Gadja zalega!“

Poslušam te kot najostrejšega spokornega pridigarja in boječe vprašujem: Ivan, more tvoj god biti na Marijin svetek, na dan najbolj nežne deviške Matere?

Poslušam samega Gospoda, ko o tebi govori: Ni trst majavi, ni v mehkih oblačilih! Opojnih pijač ne pije, v duhu in moči Elijevi neutrudno hodi. Je lahko tvoj god na dan, ki se ga dotika najbolj mehka, Marijina roka?

Gledam tvojo temno zago-relo roko, kako se čudovito nežno dviga, da nekaj lepega pokaže. Gledam tvoj spokorni obraz, kako začne blesteti v nenavadni luči, kakor da ga je začelo obsevati še lepše kak zemeljsko sonce; v očeh gorijo njegovi najmočnejši žarki.

Poslušam tvoj glas in še bolj zastrmim. — Se morda motim, saj glas je izgubil vso ostrino. To ni mogočno šumenje drevesa, to ni sikanje velnice, to ni divganje dolin, ne rušenje gora. To je nežni glas, ki prihaja

GLASI

IZ SLOVENSKE KRAJINE.

Na podporo Novin je darüvao preč. g. Rantaša Anton, duhovnik, V. Polana, 5 din. Bog povrni!

Novine so narasle meseca avgusta za 43 komadov. Odpadnoli je 8 komadov. Čišti naraštek 35 komadov. — Izšrca se zahvalimo častivrednim slugama Antoni Martini Slomšeki i Frideriki Baragi za pomoč. Prosimo jiva, naj napolnita s svojim duhom slovenski narod, njegove liste i je razširita. Sv. Ciril i Metod naj njima sprosita čast oltara, bodi naša stanovitna molitev.

Ozdravo je preč. g. Tratinjek Štefan, lanski novomešnik, ki si je pri vojaškoj slüžbi nakopao veliko živčno bolezen. En mesec bo mogo še doma počivati, potem pa nastopi svoje slüžbeno mesto.

Za vüčitelico na Srdici je imenüvana gd. Koren Agica iz D. Bistrice, ki je kak dnevničarka poučavala v Črensovcih.

Sveti Sebeščan. Na prijaznom breščeški sv. Sebeščana se je vršila jako pomembna tiha, a tembole važna tridnevna naših akademikov, ki ščejo vero naših očakov občuvati ne samo v sebi, nego tudi povsod, kama jih boža Previdnost bo poslala na delo. Ne je to bila tridnevna duhovni vaj, nego tridnevna krščansko mislečega spoznanja i dela. Vršila so se predavanja, ki so razčistila vnoga pitanja naše Slovenske krajine. Zadnji den so navzoči meli skupno sveto obhajilo, to je v soboto, 13. avgusta. Poprek jih je bilo navzoči do 30. Zborüvanje akademikov i gimnazijcov so obiskali tudi gospodje duhovniki poleg gostolübnoga gospoda domačega, Bejek Janoša, kakti dekan Jerič, ki je predavao od agrara, Berdin Andraš, martjanski plebanoš, Berden Jožef, hotiški duhovnik, kaplana Halas i Korén pa Škraban, Vogrin ravnatelj Martinišča i urednik Novin, ki je predavao od kulturne zgodovine našega kraja. Obiskali so zborüvanje mladine še gg. ravnatelj gimnazije ing. Zobec, nar. poslanec dr. Klar, Kerec Franc, vodja borze dela, ki je predavao od našega izseljenštva i profesor Novak. Zborüvanje je slüžilo za vtrditev našega katoličanskoga tabora v Slov. krajini. Obširnej se popiše vse pri drugoj priliki.

Velka nesreča bi se lejko zgodila v nedelo, gda je aoto Hotiških dečkov, ki so se z veselim spevanjom pelali z sobočke prireditve domo, vküpdaro z ednim vozom z Odrance, na šterom se je pelalo več oseb iz toplic domo. Od spevanja i maj-

iz ust duhovnika mašnika, iz ust ki se topijo v sladkosti Njegovega Telesa, pšenične Hostije, ki dehtije v opojnosti Njegove Krvi, svetega Vina:

„Glejte, Jagnje, božje... — Jaz sem prijatelj ženinov; stojim in Ga poslušam pa se srčno veselim. Gledam Ga z neizraznim veseljem, kako vodo v vino spreminja na svatbi. In njegova Mati je tam! Ali razumeš, da moj god more biti na Marijin svetek?“

Gledam Gospoda z še večjim veseljem pri Večerji, ko vino v Svojo sveto Kri spreminja.

Stojim in Ga poslušam pa se večno veselim, jaz, Njegov, ženinov prijatelj...

Tako sem od veselja poskočil že v materinem telesu, ko sem prvokrat začutil Njegovo in Njeno bližino, ko sem bil napolnjen z istim svetim Duhom, kakor Ona dva.

Ali ti isti Duh razodeva, da umevaš, da je moj god lahko na Marijin svetek?

Hvala neizmerna, Ivan! Razumem: tvoj god je lahko na Marijin svetek!

Malo nato je že bežala po
stubaj v bolnico i na pitanje

„HIZICKI DOMAČOJ“

Gomboc Jozefa i Hajdinjak Marija, Conde sur Risle iz Korovca: Prečastiti g. urednik! Najprle vas iz srca lepo pozdravim.

„Hvaljen Jezu!“ Že je prece časa, kak sem zapustila moj rojstni kraj i sem prišla sem v tujino, samo to sem bila vesela, da sem prišla k mojej sestri. Sve same v ednom okraji, nemave nikoga spoznanoga, ali to naj najbolje veseli, da lahko ideve vsako nedelo k sv. meši. Ne sve daleč vkraj od cerkve, ali tukar malo ljudi ide k meši, bole se stari g. duhovnik trudi, da jih več pridobijo za nebesa, menje jih pride, ar neščejo čuti predge. Zato naj pa jako veseli, da so nama dobri stariši naročili Novine, da kaj čete novoga iz domačega kraja. Posebno se zahvalive tudi vam, da nama redno pošilate, da je že vsikdar v soboto dobive. Če nama lübi Bog da zdravje, najni dnevi za iti v domovino, se že skoro približajo. To vam tudi morem pisati, da so nas prišli č. g. Camplin 22. maja spovedavat. Bilo nas je 70 Slovincov, smo bili jako veseli, da smo se pali greha rešili. Zdaj vas pa še ednok lepo pozdravim i vam želeve od ljuboga Boga ešče vnogo let živeti, potem pa v nebesa priti. Pozdravim tudi celo cankovsko faro, posebno najne stariše, brata, sestro i tudi celo korovsko ves.

Püčko Štefan, Straach: Dragi gospod urednik! Oglasim se: Hvalen Jezu i vas najlepše pozdravim. Naznam vam tudi, da sam odišeo k drugomi verti i delam v fabriki. Pozdravim svoje domače, rodbino, sosede, botrino i Ftiharove.

Gönc Marija, Haute Bevoje: Prečastiti gospod! Prve moje reči so: hvaljen bodi Jezu Kristuš i Marija naša lüba Mati, naj nam bo pomočnica. Zatem se vam lepo zahvalim za vse trüde, štere mate za nas izsëlence. Naznam

vam, da redno dobivam Novine. Prečastiti g. urednik, naznam vam tudi, da smo doživeli veliko veselje: obiskali so nas preč. g. Camplin, naš izsëlenski duhovnik. Lepo se njim zahvalim za njihov trüd, ravno tak tudi izsëlenci Vuk Matjaši, ki so se za nas brigali. Gospod urednik, lepo vas pozdravim i z menov vsi ki tu delajo: Gönc Jozef, Miholič Ernest, Berden Emerik, Berden Olga i Berden Kristina vsi iz Koblija. Pozdravim tudi starše i deco.

Ferčak Ivan, St. Blin. Hvaljen Jezu i Marija, to so prve reči, štere pošilam preč. g. uredniku Novin iz tujine. Nadale se vam lepo zahvalim na rednom pošiljanji naših listov, ki so mi na veliko tolažbo i obrambo v tujini. Pozdravim vas, preč. g. urednik, svoje domače i celo törjansko faro. Priporočam se vam v molitev.

Supi Angela a Saussac: Pozdravim vas v imeni Jezuša i Marije. Pozdrave pošilam tudi svojim staršom, brati i celoj Slov. krajini.

Zadravec Štefan, Dabrun: Hvaljen bodi Jezu Kristuš i Marija, naša pomočnica, s temi rečmi pozdravim preč. g. urednika M. lista, šteroga mi pošilajo moji domači. Listi so mi na veliko tolažbo i veselje v toj hladnoj tujini. Iz srca se vam zahvalim za vaše lepe navuke, s šterimi se trüдите za nas ovce v tujini. Želem vam lübo zdravje, da bi nas šče duga leta tolažili z lepimi Marijinimi listi. Nadale pozdravim duhovnike domače fare g. dekana Jeriča i g. kaplana, svoje domače, rojstno ves Lipo i celo törjansko faro. Pozdrave pošila tudi Vinčec Alojzija iz Nemčije svojoj domačoj vesi Polani, posebno preč. g. Rantaši, duhovnomi pasteri, iz šteroga rok je večkrat sprejemala Gospodovo Telo. Pozdravlja tudi g. urednika, svoje domače, rodbino i soside.

Prva umetniška razstava v Murski Soboti.

Naš rojak Jakob Karel, profesor — akad. slikar, priredi v dneih od 4—15. septembra t. l. likovno razstavo svojih del v kavarni Vučak (Dobrai). Poleg drugih kulturni prireditvev smo pogrešali likovno umetnost in smo bili do sedaj nekako odtujeni od nje. Sedaj pa se nam nudi prilika seznaniti se tudi na tem kulturnem polju. Ob 20-letnici osvojenja Slovenske krajine naj nam bo ta razstava dokaz, da naš narod pridobiva tudi na slikarski umetnosti. Od nas pa je dolžnost, da z obiskom podpremo to kulturno delo in tako dokažemo, da znamo ceniti delo naših ljudi.

Novi predpisi v obmejnem plačilnem prometu.

Našim državljanom, ki prebivajo v obmejnem pasu, je bilo do sedaj na podlagi odloka finančnega ministrstva z dne 5. l. 1931 odobreno, da pri vsakem prehodu meje vzamejo s seboj za svoje osebnostne potrebe do 200 dinarjev v našem efektivnem denarju. Posebno po priključitvi Avstrije k Nemčiji je bilo naše obmejno prebivalstvo s tem predpisom hudo oškodovano, ker je moralo menjati efektivne dinarje onstran meje po zlati vrednosti marke, torej eno marko za 18 dinarjev, medtem ko notra marka na naših borzih približno 15, srebrni drobci pa še znatno manj. Na prošnjo obmejnega prebivalstva se je Tujskoprometna zveza „Putnik“ v Mariboru, ki je potom svojih ekspozitur v Gor. Radgoni, Šent lju in Dravogradu v stalnem kontaktu z obmejnimi prebivalstvom, obrnila na finančno ministrstvo in na Narodno banko s prošnjo, da se v tozadevnem obmejnem plačilnem prometu odobri tudi izvoz protivrednosti v nemških markah. Tudi je Zveza na licu mesta pripravila delegata finančnega ministrstva o utemeljenosti spremembe dosedanjih predpisov. Ta akcija je bila uspešna ter je finančno ministrstvo v celoti ugodilo prošnji. Po novem predpisu, ki je bil izdan te dni, smejo obmejni prebivalci vzdolž bivše avstrilske meje pri vsakem prestopu meje vzeti s seboj nemške marke v srebru v protivrednosti do Din 200. Prodaja mark mora biti brezplačno vpisana v obmejnih legitimacijah, na kateri tudi carinske oblasti potrdijo izvoz. Putnikove ekspoziture v Šent lju, Gor. Radgoni, v glavnem kolodvoru v Mariboru, v Dravogradu in na Jesenicah bodo skrbale za zadostno zalogo srebrnih mark, ki jih bodo stavile na razpolago obmejnemu prebivalstvu po najugodnejših dnevnih cenah. Našem Putniku gre v imenu prebivalstva in v imenu obmejnega gospodarstva priznanje in zahvala za njegova uspešna in koristna prizadevanja.

Sobočan Anica, Wallencourt: Velečastiti g. Klekl! Prav prisrčen Bog plačja za Novine i M. list. Teva dva lista nam data največ veselja v tujini. Kak tudi ne bi. Ve prihajata iz lübe nam Slov. krajine. Novine nam prinašajo novice iz dragoga domačega kraja Marijin list pa nam dokazuje, kak

Nevaren hüdodelnik zgrabljeni.

Te dni so orožniki zgrabili Rudolfa Černevskega, ki ma na vesti več težkih hüdodelstev. Njegova posebna stroka je bila ta, da je hodo okoli i pripovedavao ljudem, da zna delati peneze. Na te način je zvabo od ljudi, ki so njemu verjeli, več penez. Pravo njim je, da nūca peneze za vzorec. 13. julija je prišeo tudi k posestniki Zajc Franci v občino Loko pri Židanom mosti. Tudi te njemu je dao 1000 Din. penez, ar njemu je Černevšek oblübo, da njemu bo napravo 10.000 Din. Černevšek je namazao nekše pa-

pire s tentov i pravo Zajci, ka zdaj deneta te papire, med šterimi je 1000 Din., v prešo. Zajc je resan stisno papire v prešo, jürja si je pa Černevšek shrano i zgono Zajca spat i se tudi sam vlegao. Zajc njemu je pa ne zavüpa zavolo penez, štere je vzeo na posodo i je njemu zročo. Resan je Černevšek ponoči pobegno, Zajc pa za njim i ga napadno s količom. Černevšek njemu je vzeo količ i ga z nožom tak obdelao, da je Zajc zavolo toga vmro. Zdaj je te nevaren hüdodelnik pod klüčom.

Ste že pomislili na to?...

Slovenec je dne 10. avgusta poročal: „V eni noči 15 požarov zaradi strele.“ To pa ni edino poročilo. Časopisi dan za dnem poročajo o požarih in drugih nenadnih nesrečah. Poročajo pa tudi o vlomih, roparskih napadih, umorih in raznovrstni nenadni smrti.

O takih žalostnih dogodkih ste že gotovo čitali in slišali. Vprašanje je, ali ste ob čitanju in slišanju tega pomislili na to, da tudi vaša hiša ni varna pred požarom in da ste vi, vaši domači izpostavljeni raznim nesrečam, nenadni smrti. Če ste pomislili na to, ste morda rekli: „Bog pomagaj! Zoper strelo, smrt in druge nenadne nezgode se ne da nič storiti!“ Ali je to res? Ne! Strela se človek ne more izogniti. Pred nezgodo, ki zanjo ne ve, ne more bežati. Nenadni smrti ne more učeči. A nekaj v vseh teh slučajih lahko stori: za vse te slučaje si more zagotoviti pomoč. Ali ste uganili, kako?

Z zavarovanjem. Vsakdo more zavarovati svojo domačijo za slučaj požara, svoje imetje za slučaj raznih nesreč, sebe za slučaj starosti in smrti. Za slučaj smrti se vsakdo najbolj ugodno zavaruje pri „Karitas“, za vse druge slučaje pa pri Vzajemni zavarovalnici v Ljubljani. Vzajemna zavarovalnica in „Karitas“ sta edini čisto slovenski in katoliški zavarovalnici, ki ne iščeta svojega dobička, marveč sta ustanovljeni ljudstvu v pomoč. Na tisoče slovenskih kmetov se ima ravno Vzajemni zavarovalnici zahvaliti zato, da so si mogli brez posebnih težav pozidati svoje pogorele domove. Ravno tako se mora na tisoče družin zavarovanju „Karitas“ zahvaliti za to, da so ob smrti svojih domačih mogle brez zadolženja kriti pogrebne in druge stroške. Vzajemna zavarovalnica in „Karitas“ imata v vsaki župniji svoje zastopnike. Obrnite se nanje in zavarujte sebe, svoje domače in domove! S tem boste rešili sebe in domače velikih skrbi.

Stavbeni les, žagan, suhi za ruše, čakature in drugo prodaja JOSIP MURSA na KRAPJI.

velko lübezen ma naš narod do Marije. Naznam vam tudi, da sam mesto preminila. Zdaj sam v bošem mestu, lejko idem k meši vsako nedelo, v prejšnjem mestu toga ne sam mogla. Zdaj vas pa, g. urednik, prav lepo pozdravim, ravno tak vse duhovnike črensovske fare i celo faro.

glas: „Ko me je pucao?“ Moji regruti so bili blüzi i smo vidili, kak je spadno mladi civil v veliko i mehko travo. Bio je Jožek. Kelkokrat med vežbov i med prostim časom si je trüden želo, ka bi si legeo v njo i so njemu nej dopüstili. Zdaj pa je mogeo posili i se je nej zdigno sam. K mojemi komandiri je pribežao desetar z sosodne čete i njemu je pravo: „Gospodine poručniče, moj komandir vas zove. Ustrelili so vojnika.“ Od vsej strani so bežali častniki. Sam pukovnik, debeli človek, je pribežao eden km deleč z doktorom, a zabadač. Jožek se je več ne zdigno. Pozabo je na vojsko, zvao je samo mater. Odpelali so ga s kasarne, v štero je on prišeo zdrav pa veseli med 50 mužíkaši, v Skoplje i od tam na vojaško pokopališče. Novica se je včas raznesla. Vsa vojska je bila razburkana. G. pukovnik, šteri je lübo vsakoga vojaka kak pravoga sina, je dao isti den naredbo, da nešče več čüti strelbe na vežbališči i da se morajo grüdobrani, šteri so nas telko koštali, — na ramaj smo kameje vküp

nosili — razmetati. I tak se je zgodilo. Od toga dneva smo hodili vsaki v eden smrdeči potok strelat. Čemerili smo se nad krivcom, šteroga je nej bilo. Vojak, šteri je streljo, je ne bio kriv. Po strelanji je on puško pregledno, kak tudi njegov desetar. Med odmorom sta dva podporočnika strelala v dinare. Da je vojska prišla k puškam, sta od velke sile nej pogledala v cevi. I tak je mala kruglica ostala v ednoj cevi. S tov puškov je vojak cilao na svoj cio i na veliko začüdenje je streljo v cio i zadeo vojaka že v civilu.

Nevem, ka si je mislo Jožekov sovešcar i sovojak, šteromi je on hodo praviti, da ide domo, prav za prav slovo jemat, gda je zvedo za nesrečo. Znam, ka njemu je želo, kak mi vsi, srečno pot v večni dom.

Tam od zvüna vesi je pa že črešnja večkrat zacvela, a zabadač, krčmarica več ne čaka sina Jožeka, samo se joče i misli na vojaško pokopališče, odked joj sin nemre spüniti oblübe: „Mati, gda de črešnja cvela.“

„Gde je moj Jožek?“ je dobila odgovor od bolničara, šteri je s telegrama, šteroga je ona v roki držala, razmo ka žele ženska: „Nega, ga tü! Včera so ga odpelali v Skopje. Ta morate.“

„Keso sam prišla!“ si je ponavljala v istom motoru, šteri jo je zdaj nesec proti Skoplju. Velka i čista palača je stala pred njov, gda je motor henjao. Njo pa to nej zanimalo. Ona bi rada samo Jožeka. Njega je iskalo njeno oko, za njega je pitala. „Lüba gospa, ste vi mati Jožeka?“ jo je nepričaküvano pitao mladi slovenski vojaški doktor. „Da, jaz sam njegova mati. Pelajte me k njemu, ga je zaprosila tak, kak zna samo mati, „on me žele.“ „Tü ga nega, pred ednov vörov so ga odpelali.“ „Kama? Kesno sem prišla, kesno.“ „Na vojničko groblje,“ je odgovoro doktor, šteri na želo njenoga sina njoj napisao telegram. Znao je, ka pride. Jožek njemu je to zagotovo, zato jo je čakao. Kak je mislo i želo, tak se je zgodilo. Ženska je nej razmila telegrama i on, na Jožekovo prošnjo, njoj

je šteo pomoči pri teškom vdarcu. Ponüdo se je iti z njov na groblje. Med potjov sta srečala par vojakov. Bili so žalostni. Tudi nje bi lejko šče kaj takšega zadelo, kak toga, šteroga so sprevaljali na vojaško pokopališče.

Pred ednim novim grobom je klečao mladi officerski doktor i je molo. Na njegovo strani pa je klečala gostilničarka. Z njeni materinski oči so se vlevale debele i lübeče skuze na rože, komaj presajene z cvetom vred na grob, na šteroga konci je stao križ z napisom: Tü počivle mladi vojniki, Jožek N. „Jožek! prekesno sam prišla,“ so se čüle zdaj pa zdaj materinske reči, za njimi pa so kapale skuze tak, da so orosile cvetlice. Gda se je ženska zdignola i je pogledala okoli i je vidila samo cvetje dišeče, je pravila potihoma: „Jožek, telo ti počivle v pravom paradižomi, vüпам, da düša šče v lepšem, v večnom. Bila je že deleč, a vojaško pokopališče z divnim cvetjem jo je sprevaljalo. Nigdar si nej mislila, da bi se vojska tak brigala za mlade i vse vo-

jake.“ Vojničko groblje, to je več kak prosti cintor. V njem spijo junaki domovine.“

Nej se je motila ženska, gda je pravila, ka njeni sin počivle pri večnom gredari. Jožek je bio čisti angeo med vojaki. Vsi so ga meli kak brata radi. Pred njim se je nej nišče vüpaio praviti kakše božne reči. Straj so bili, da bi ga zgübili. Zato pa nej čüdnö, či si ga je tudi sam Jezuš presado v svoj večni püograd.

Bio sam razvodnik straže i stao sam pri stražari na kasarniškom izhodu. K meni je prišeo Jožek že v civilu i mi je pravo, ka nese pisma za pošto i dopisnico za mater. Popoudnevi istoga dneva sam pa bio na vežbi z regruti. Za vsakimi 50 minotami so se čüle tak nemile pesmi, ka so mimoidoče stavlale. Bili so to Slovinci, Prekmurci i Medjimurci, šterih tela so bila na vežbi, düše pa deleč pri svojih dragih. Srečni i mili časi! Tak je bilo tudi v tom dnevi. Med vežbov pa je vladala vojaška tišina. Samo ostre zapovedi so se čüle. Naednok pa se začüje mili